

Hoop herbegint niet in het groot.
Hoop herbegint in het klein.
bisschop Johan Bonny

De hopende mens die op de drempel staat,
ruikt de frisse morgenlucht,
vol van nieuwe kansen.
Hans van Munster

Op hoop van zege(n),
en met de zegen van de hoop.

In het evangelie vertelt Jezus een **parabel over het mosterdzaadje**: het kleinste zaadje, dat langzaam groeit, tot het een heuse boom wordt, zo groot dat vogels erin kunnen schuilen en een nest maken. Deze parabel past ongetwijfeld bij onze christelijke visie op onderwijs en opvoeding. Wat een mens kan worden, heeft hij of zij in aanleg al meegekregen, als een gave voor het leven. Die unieke gave vraagt om persoonlijke groeikansen, van binnenuit, in een klimaat van eerbied en vertrouwen. In opvoeding en onderwijs is rustige zelfontplooiing een sleutelwoord. Hoewel. Zelfontplooiing die niet openbloeit tot gastvrijheid, blijft een eenzaam gebeuren. Pas wanneer een mens onderdak kan bieden aan anderen, op zoek naar een schuilplaats in deze wereld, komt zijn of haar zelfontplooiing ter bestemming. Zelfs de hoogste bomen kunnen niet zingen; alleen de vogels in hun takken kunnen dat. In een christelijke levensvisie horen zelfontplooiing en gastvrijheid samen, als het op geluk aankomt. Daarom behoort aanleren van gastvrijheid en verantwoordelijkheid, in de breedste zin van het woord, tot de pedagogische opdracht van elke school die naar het evangelie wil verwijzen.

Mgr. Johan Bonny

onderwijzen is als zaaien

Onderwijzen is **zaden**
-vruchten van het verleden-
in het leven leggen van jonge mensen.

Zaden die ooit zullen opschieten.

We doen dit alles in het besef dat ze de belofte van de toekomst in zich dragen.
Kiemen van ideeën voor morgen...

We leggen de fundamenten van wat moet worden opgetrokken.
We bereiden het zuurdeeg dat resultaten zal geven die wij nooit kunnen bereiken.

We kunnen niet alles doen, en dit beseffen geeft ons een gevoel van bevrijding.
Het staat ons toe een bepaalde taak aan te pakken en ze zo goed mogelijk uit te voeren.

Misschien slagen we er niet in ze te voltooien,
maar het is alvast een begin,
een stap verder op onze weg.

Het geeft ons de kans om de genade van God in ons binnen te laten.
En Hem de voleinding van ons wonder-wijzen toe te vertrouwen.

Wij zullen nooit het eindresultaat van onze inspanningen zien,
maar dat is nu eenmaal het verschil tussen de Meester, de ambachtsman en de werkmans.

We zijn slechts werklieden, geen Meester.
We zijn dienaar, geen Messias.
We zijn de profeten van een toekomst die ons niet toebehoort

Naar Mgr. Oscar Romero

Elke graankorrel is een rijke belofte, hij draagt de hele wereld in zich. Hij draagt de weelde van het bloeiende koren over goudgele schuren vol graan, het brood voor de mensen. De graankorrel is als het gebed van een mens in de nacht. Hij levert zich over aan onbekende machten in de zachte en warme geborgenheid van moeder aarde, waar hij in een stille omhelzing sterven gaat om in vruchtbaarheid open te barsten tot nieuw leven. Hij levert zich over. Hij kent de donkerte van de aarde. Hij voelt de warmte van de zon. Hij drinkt de zaligheid van de regen. De graankorrel ziet nooit de aar maar hij gelooft er in. De weg van de korrel, is de weg van ieder mens -vol hoop- om tot volle ontplooiing te komen.

Voor opvoeders

en opvoedsters
bidden we u, God:

Voor vaders en moeders

die grond zijn, oorsprong:
dat ze hun kinderen
het kostbaarste schenken,
zichzelf,
dat ze in hen
het beste van zichzelf terugvinden.

Voor allen die

wijsheid zaaien,
goedheid planten,
tuinen van schoonheid aanleggen:
maak ze tot goede hoveniers
die zorg dragen
voor het groeiend gewas
maar het ook
snoeien op zijn tijd.

Voor hen die

het geloof in hun taak
dreigen te verliezen:
geef ze hun adem weer,
hun stem, hun bezieling.

Voor hen die nooit

helemaal bereiken
wat ze gehoopt
en gedroomd hadden
- voor alle opvoeders dus -
laat ze beseffen dat alles
wat nog niet vervuld is,
belofte blijft.

God,

van u komt de kracht
die ons staande
en gaande houdt.

Als wij ons

aan elkaar kunnen geven,
is dat uw genade.

Houd ons dan gaande,
met elkaar verbonden

voor goede en kwade dagen.

F. Cromphout

we moeten
het zaad strooien
met geduld
en koppig voortgaan
om de grond
waarop wij zaaiden
met water te begieten
en dan
de planten
hun eigen tijd gunnen

we kunnen
net zo min
met een plant knoeien
zoals we dat
met de geschiedenis kunnen
maar we kunnen
ze
water geven
met geduld
elke dag
met begrip
met nederigheid
en
natuurlijk
met liefde

God is jong!

God is dus diegene die altijd nieuw maakt, omdat Hij zelf altijd nieuw is; God is jong! God is de Eeuwige die niet aan tijd is gebonden, maar in staat is om nieuw te worden, zichzelf voortdurend te verjongen en alles jong te maken. De meest karakteristieke eigenschappen van de jongeren zijn ook de Zijne. Hij is jong, omdat Hij "alles nieuw maakt" en van nieuwe dingen houdt, omdat Hij verwondering oproept en van die verwondering houdt, omdat Hij kan dromen en van onze dromen houdt, omdat Hij sterk en enthousiast is, omdat hij relaties doet ontstaan en ons vraagt om dat ook te doen, hij is sociaal.

Paus Franciscus in gesprek met Thomas Leoncini

parabel

Er was eens een kleine vrouw die langs een stoffige veldweg kwam. Ze was wel al tamelijk oud maar haar loop was licht en haar lachen, had de frisse glans van een onbezorgd meisje. Bij een inééngesloten gedaante bleef ze staan en keek naar beneden. Ze kon niet veel herkennen. Het wezen dat daar in het stof op de weg zat leek bijna figuurloos. Het deed haar denken aan een grauwe flanellen deken met menselijke vormen. Ze bukte zich en vroeg "Wie ben jij?"

Twee bijna levenloze ogen keken moe ophoog. "Ik? Ik ben het Verdriet." Fluisterende een stem stamelend en zo zacht dat ze het bijna niet kon horen. "Och, het Verdriet!", riep de kleine vrouw blij alsof ze een oude bekende begroette. "Je kent mij?" vroeg het Verdriet wantrouwend. "Natuurlijk ken ik jou. Steeds weer heb je mij een stuk weg begeleid". "Ja maar, stotterde het Verdriet, Waarom vlucht je dan niet voor mij?" "Waarom zou ik voor je vluchten, mijn liefje? Je weet toch zelf maar al te goed dat je elke vluchteling inhaalt. Maar wat ik je wilde vragen, waarom zie je er zo moedeloos uit?" "Ik... Ik ben verdrietig" antwoordde de grauwe gedaante met gebroken stem. De kleine oude vrouw ging naast haar zitten. "Je bent dus verdrietig" zei ze en knikte vol begrip met haar hoofd. "Vertel me eens wat jou zo bedrukt."

Het Verdriet zuchtte diep. Zou dit keer echt iemand luisteren? Dat had ze zich al zo vaak gewenst. "Ach, weet je, begon ze voorzichtig, het is zo. Niemand mag mij. Het is nu eenmaal mijn bestemming om onder de mensen te gaan en een tijdje bij ze te blijven. Maar als ik kom schrikken ze terug. Ze zijn bang voor mij en mijden me als de pest."

Het Verdriet slikte hard. "Ze hebben spreekwoorden uitgevonden met welke ze me willen verbannen. Ze zeggen "Ach, het leven is een groot feest". En hun valse lachen leidt tot maagkrampen en ademnood. Ze zeggen "Je moet je maar bij elkaar houden" En ze voelen het getrek in de schouders en de rug. Ze zeggen dat alleen zwakkelingen huilen. En de opgekropte tranen doen hun hoofd bijna uit elkaar springen. Of ze verdoven zich met alcohol of drugs opdat ze mij maar niet hoeven te voelen."

"Och ja, bevestigde de vrouw, zulke mensen ben ik al vaker tegen gekomen.! Het Verdriet zakte nog verder in elkaar." En dat terwijl ik alleen maar de mensen wil helpen. Als ik heel dicht bij ze ben kunnen ze zich zelf ontmoeten. Ik help hen een nest te bouwen waar ze hun wonden in kunnen verzorgen." Wie verdrietig is heeft een erg dunne huid. Het leed breekt weer op als een slecht genezen wond en dat doet pijn. Maar alleen wie het Verdriet toe laat en alle ongehuilde tranen huilt, kan zijn wonden werkelijk genezen. Maar de mensen willen helemaal niet dat ik ze help. In plaats daarvan schinken ze een schelle lach over hun littekens. Of ze leggen een dik pantser over hun bitterheid heen." Het Verdriet zweeg.

Haar huilen was eerst zwak, toen sterker en tenslotte erg vertwijfeld. De kleine, oude vrouw nam de in elkaar gedoken gedaante troostend in haar armen. Wat voelt ze warm en zacht aan, dacht ze en streelde zachtjes het bevende hoopje. "Huil maar, verdriet" fluisterde ze liefdevol. "Rust maar uit zodat je weer nieuwe krachten krijgt. Vanaf nu zal je niet meer alleen zijn. Ik zal je begeleiden zodat de moedeloosheid niet meer aan de macht is." Het Verdriet stopte met huilen. Ze ging rechtop zitten en bekeek haar nieuwe metgezellin verbaasd aan. "Maar, wie ben jij eigenlijk?" "Ik?", vroeg de kleine oude vrouw grijzend, maar daarna lachte ze weer onbezorgd als een jong meisje, "Ik? ,ik ben de Hoop."